



ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členiek JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, v právnej veci žalobcu: **M., K.**, právne zastúpeného JUDr. V., advokátom v M., proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát SOI Bratislava**, Prievozská č. 32, P. O. Box č. 29, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. P/0386/05/2006 zo dňa 11.9.2006, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 10S/230/1006-41 zo dňa 22.1.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10S/230/2006-41 zo dňa 22.1.2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. P/0386/05/2006 zo dňa 11.9.2006, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu SOI so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. P/0386/05/2006 zo dňa 22.6.2006 o uložení pokuty žalobcovi v sume 20.000,-Sk (663,88,-€) podľa § 24 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení

neskorších predpisov (ďalej len zákon) pre porušenie povinnosti v zmysle § 10 ods. 1 cit. zákona.

Súd tak rozhodol potom, čo po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie i postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom.

Súd neprihliadol na námietku žalobcu, podľa ktorej výrobky, ktorých sa zistené nedostatky týkali, neboli určené priamo, pričom poukázal na znenie § 10 ods. 1 zákona, ktorý nerozlišuje medzi výrobkami určenými priamo spotrebiteľovi a uloženými v expedičnom sklade. Podľa jeho názoru ani skutočnosť, že žalobca prikladá ku každej zmluve uzavretej so spotrebiteľom „Návod na obsluhu a údržbu“ obsahujúci požadované informácie o výrobku (dokonca rozsahom a kvalitou informácií preyšujúcim požiadavky STN EN 74 6180, čl. 6), nevyvracia fakt, že na výrobkoch žalobcu požadované údaje chýbali, nakoľko v zmysle čl. 6 STN EN 74 6180 majú byť všetky výrobky na krídle okna opatrené samolepiacim štítkom s uvedenými informáciami.

Krajský súd poukázal aj na stanovisko zo dňa 30.5.2006, ktorým žalobca reagoval na oznámenie o začatí správneho konania, v ktorom pripustil, že v čase uskladnenia na sklade hotových výrobkov nebolo označenie kontrolovaných výrobkov podľa danej normy kompletné a že prijal opatrenia, aby označenie výrobkov pri predaji spĺňalo požiadavky príslušných predpisov, čo nasvedčuje záveru o nesplnení povinností v zmysle STN EN 74 6180 a zákona.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a žiadal ho zmeniť a žalobe vyhovieť. Nestotožnil sa s výkladom ustanovenia § 10 ods. 1 zákona, ktorý podľa krajského súdu nerozlišuje medzi výrobkami určenými priamo spotrebiteľovi a výrobkami uloženými na sklade, pretože podľa žalobcu je nereálne, aby akýkoľvek výrobok vyrobený výrobcom, ktorý ešte nie je určený na predaj spotrebiteľovi, bol označený tak, ako to uviedol krajský súd. Zdôraznil, že každý výrobok prechádza procesom kompletizácie až do štádia, kedy je určený na konečný odber zákazníkovi a že kontrolóri vykonávali kontrolu v sklade, kde výrobky ešte neboli určené na expedíciu konečnému spotrebiteľovi.

K vyjadreniu zo dňa 30.5.2006 uviedol, že sa týkalo výrobkov uskladnených v sklade, z ktorých ani jeden nebol určený na expedíciu konečnému spotrebiteľovi a dodal, že u neho nie sú sklady označované ako expedičné, ale len sklad hotových výrobkov, čo však neoznačuje sklad, v ktorom by boli výrobky uskladnené priamo na expedíciu spotrebiteľovi, pretože sklad hotových výrobkov je názvom účtovným, preneseným do terminológie logistiky zákazky.

Na záver poukázal na čestné vyhlásenie skladníka, z ktorého vyplýva, že výrobky boli označované v zmysle STN a príslušných ustanovení zákona.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal zo správnych predpisov – zákona a čl. 6 STN EN 74 6180 a so všetkými námietkami žalobcu sa riadne vysporiadal. Nestotožnil sa so žalobcovým výkladom ustanovenia § 10 ods. 1 zákona a podľa jeho názoru neobstojí ani námietka žalobcu, že 8 druhov výrobkov v hodnote 17.200,21,-€ (518.173,50,-Sk) sa nachádzalo v sklade hotových výrobkov, ktorý nie je určený na predaj výrobkov konečnému spotrebiteľovi, pričom poukázal nato, že vzhľadom na kapacitu predajni nie je možné, aby predávajúci mali všetky výrobky uložené v predajni, preto časť výrobkov musia mať aj v skladoch a keďže aj výrobky v skladoch sú v konečnom dôsledku určené spotrebiteľovi, žalobca ako predávajúci bol povinný označiť ich požadovaným údajmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že dňa 18.5.2006 bola v prevádzke žalobcu vykonaná kontrola zameraná na dodržiavanie zákona č. 90/1998 Z. z. o stavebných výrobkoch a zákona č. 634/1992 Zb., pri ktorej boli zistené nedostatky spočívajúce v tom, že v ponuke spotrebiteľom sa nachádzalo 8 druhov stavebných výrobkov (plastových okien) v hodnote 17.200,21,-€ (518.173,50,-Sk), ktoré neboli označené údajmi o zatriedení okna, chýbalo výrobné číslo, vypočítaný súčiniteľ tepelného odporu okna pre koordinačné rozmery konkrétneho okna a údaje o hodnote nepriezvučnosti v dB v zmysle STN EN 74 6180, čl. 6. Žalobcovi bolo listom zo dňa

24.5.2006 oznámené začatie správneho konania o uložení pokuty pre porušenie § 9 a 10 zákona.

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. P/0386/05/2006 zo dňa 22.6.2006 uložil žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona pokutu vo výške 663,88,-€ (20.000,-Sk) pre porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 10 ods. 1 zákona.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím zo dňa 11.9.2006 napadnuté rozhodnutie potvrdil. K námietke žalobcu, že kontrolované výrobky boli uskladnené v sklade hotových výrobkov, v ktorom neprebíha ich predaj, uviedol, že správne orgány pri vydaní rozhodnutia vychádzali zo zistení inšpektorov zaznamenaných v inšpekčnom zázname, v ktorom je uvedené, že výrobky so zistenými nedostatkami sa nachádzali v expedičnom sklade, pripravené na predaj. Ako neopodstatnenú vyhodnotil aj námietku žalobcu, že ku každej zmluve prikladá návod na obsluhu a údržbu, ktorý svojim rozsahom a kvalitou preyšuje požiadavky STN, pretože v zmysle čl. 6 príslušnej STN sa požadované údaje musia uviesť na samolepiacom štítku na skle krídla okna.

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov pre marenie výkonu kontroly orgánom kontroly vnútorného trhu (ďalej len zákon č. 128/2002 Z. z.) je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa § 10 ods. 1 zákona predávajúci musí zabezpečiť, aby ním predávané výrobky boli viditeľne označené všeobecne zrozumiteľnými údajmi o výrobcovi, prípadne dovozcovi a dodávateľovi, o množstve. Predávajúci je povinný zabezpečiť, aby výrobky boli označené údajmi o kvalite, dátume výroby, dobe použiteľnosti a spôsobe použitia, údržby, uchovávanía alebo skladovania týchto výrobkov. Údaje o spôsobe používania, údržby, uchovávanía

a skladovania môžu byť obsiahnuté v priloženom písomnom návode. Ak nie je účelné predávané výrobky vzhľadom na ich povahu takto označiť, je predávajúci povinný uvedené údaje na požiadanie orgánov, ktoré vykonávajú dozor nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona, alebo spotrebiteľa, ktorý preukáže právny záujem, pravdivo oznámiť, prípadne i doložiť.

Podľa čl. 6 STN EN 74 6180 okná musia byť trvanlivo označené vo vnútornej polodrážke rámu okna zo strany závesov tak, aby ich bolo možné identifikovať aj po zabudovaní do stavby. Značenie musí obsahovať údaj o zatriedení okna (kategóriu okna), skrátený názov výrobcu, jeho sídlo, dátum výroby a výrobné číslo okna. Údaj o zatriedení okna pozostáva z označenia skupiny namáhania, rímskej číslice oblasti a typu terénu podľa 4.2 s vyznačením najväčšej výšky zabudovania okna v budove, v m. Jednotlivé časti údajov sa oddeľujú pomlčkou. Na skle krídla okna musí byť na samolepiacom identifikačnom štítku uvedená úplná adresa výrobcu, dátumu výroby, výrobné číslo, koordinačné rozmery okna, vypočítaný súčiniteľ tepelného odporu okna pre koordinačné rozmery konkrétneho okna, hodnota nepriezvučnosti, v dB, údaj o zatriedení okna s výrazným vyznačením potreby použitia vetracej štrbiny. Výška písmen na identifikačnom štítku má byť najmenej 8 mm. Rovnaké údaje sa musia uviesť na sprievodnej dokumentácii výrobku.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel, k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru o nespochybniteľnosti zistenia správneho orgánu o tom, že žalobca sa dopustil porušenia § 10 ods. 1 zákona a čl. 6 STN EN 74 6180, pretože pri kontrole bolo zistené, že 8 druhov výrobkov nebolo opatrených samolepiacim štítkom na krídle okna obsahujúcim údaje o zatriedení okna, výrobnom čísle, vypočítaným súčiniteľom tepelného odporu okna pre koordinačné rozmery konkrétneho okna a údaje o hodnote nepriezvučnosti v dB, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol

žalobu žalobcu, keď vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav veci v správnom konaní považoval postup žalovaného ako aj jeho rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, považovať za správne. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolací súd rovnako ako krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu o nesprávnom výklade ustanovenia § 10 ods. 1 zákona, poukazujúc na to, že citované ustanovenie ukladá predávajúcemu povinnosť zabezpečiť predávané výrobky požadovanými údajmi, to znamená, že túto povinnosť má žalobca pokiaľ ide o všetky ním predávané výrobky, a teda aj na výrobky nachádzajúce sa v sklade hotových výrobkov, pričom v konaní nebolo preukázané, že by kontrola bola vykonaná ešte v štádiu výrobného procesu kontrolovaných výrobkov. Vo svojom stanovisku ku kontrole z 18.5. a 26.5.2006 toto zistenie nespochybnil ani riaditeľ divízie výroby a v stanovisku k oznámeniu o začatí správneho konania z 30.5.2006 ani konateľ spoločnosti.

Údaje, ktoré musia byť na týchto výrobkoch uvedené a spôsob označenia výrobkov presne vymedzuje vyššie citovaná STN v čl. 6. Odvolací súd zhodne s krajským súdom dospel k záveru, že žalobca porušil uvedené ustanovenia pri 8 druhoch výrobkov tak ako to vyplýva z inšpekčného záznamu správneho orgánu, pretože tieto neboli riadne označené na krídle okna samolepiacimi identifikačnými štítkami obsahujúcimi požadované údaje. Krajský súd dôvodne neprihliadol na námietku žalobcu poukazujúceho na priložený návod na obsluhu a údržbu, pretože samotné priloženie tohto návodu k zmluve uzavretej so spotrebiteľom nenahrádza splnenie povinnosti v zmysle čl. 6 STN.

S poukazom na správnosť uvedených zistení, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu a z ktorých správne vychádzal aj krajský súd pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, bolo potrebné odvolacie námietky žalobcu, ktoré boli v podstate totožné s dôvodmi odvolania v správnom konaní, považovať za neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi krajského súdu a keďže odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť jeho vecnú správnosť, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Vzhľadom na to, že žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný a náhradu trov úspešnému žalovanému zákon neumožňuje, súd v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 OSP

v spojení s § 250k ods. 1 OSP žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 17. marca 2009

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.

predseda senátu